isu-conference.com

ISU
INTERNATIONAL SCIENTIFIC UNITY

COLLECTION OF SCIENTIFIC PAPERS

6th International Scientific and Practical Conference

THE FUTURE OF SCIENCE, TECHNOLOGY AND ECONOMY

October 21-23, 2026
Sofia, Bulgaria

UDC 001(08)

The Future of Science, Technology and Economy: Collection of Scientific Papers with Proceedings of the 6th International Scientific and Practical Conference. International Scientific Unity. Sofia, Bulgaria. October 21-23, 2026.

ISBN 979-8-89704-988-2 (series)
DOI 10.70286/ISU-21.10.2026

The conference is included in the Academic Research Index ReserchBib International catalog of scientific conferences.

The materials of the collection are presented in the author's edition and printed in the original language. The authors of the published materials bear full responsibility for the authenticity of the given facts, proper names, geographical names, quotations, economic and statistical data, industry terminology, and other information.

The materials of the conference are publicly available under the terms of the CC BY-NC 4.0 International license.

ISBN 979-8-89704-988-2

© Participants of the conference, 2026
© Collection of Scientific Papers "International Scientific Unity", 2026
Official site: https://isu-conference.com/

Оксамитна Л., Григоренко А.
УПРАВЛІННЯ СТАРТАПОМ РОЗРОБКИ ВЕБ-СЕРВІСУ ОНЛАЙН-КАТАЛОГІВ ТОВАРІВ ДЛЯ МАЛОГО БІЗНЕСУ В СОЦІАЛЬНИХ МЕРЕЖАХ…… 193

Ковтун В.А., Хрипко О.С., Ліпатов Д.Ю., Хрипко С.Л.
ЕКСПЕРИМЕНТАЛЬНЕ ПОРІВНЯННЯ ЕФЕКТИВНОСТІ CGF-ФАЗЕРІВ НА ОСНОВІ МЕТРИК ПОКРИТТЯ КОДУ……. 196

SECTION: JURISPRUDENCE

Грицуля С.С., Ільїна О.В.
НОРМАТИВНЕ ЗАКРІПЛЕННЯ ПРИНЦИПІВ КРИМІНАЛЬНОГО ПРАВА……... 201

Ільїна О., Чухраєва Д.
ПРОБЛЕМИ ТА МЕЖІ ЗАСТОСУВАННЯ ТРАДИЦІЙНИХ МЕТОДІВ ПРОГНОЗУВАННЯ ЗЛОЧИННОСТІ ДЛЯ ПЕРЕДБАЧЕННЯ КРИМІНОГЕННОЇ СИТУАЦІЇ В ПОВОЄННІЙ УКРАЇНІ…… 203

Шиловська Г., Хашев В.Г.
КОНКУРЕНЦІЯ КРИМІНАЛЬНО-ПРАВОВИХ НОРМ ЯК ПРОБЛЕМА ПРАВИЛЬНОЇ КВАЛІФІКАЦІЇ КРИМІНАЛЬНИХ ПРАВОПОРУШЕНЬ…… 207

Сидоренко М.Д., Фокша Л.В.
ДЕРЖАВНИЙ ФІНАНСОВИЙ КОНТРОЛЬ У ЗАБЕЗПЕЧЕННІ ЕКОНОМІЧНОЇ БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ В УМОВАХ ВОЄННОГО СТАНУ…….. 212

Шевчук Я.
СПІВДІЯ СУБ'ЄКТІВ ПЕРВИННОГО ФІНАНСОВОГО МОНІТОРИНГУ ТА ПРАВООХОРОННИХ ОРГАНІВ НА ПІДГОТОВЧОМУ ЕТАПІ НЕГЛАСНИХ СЛІДЧИХ (РОЗШУКОВИХ) ДІЙ……. 216

Макарчук В.В.
АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВІ ПРОГАЛИНИ ПРИ ПЕРЕВІРЦІ ОСІБ У РЕЄСТРАХ: АСПЕКТ НАЦІОНАЛЬНОЇ БЕЗПЕКИ……. 218

Колісник С.
СПОСОБИ ПІДГОТОВКИ, ВЧИНЕННЯ ТА ПРИХОВУВАННЯ РЕЙДЕРСТВА…….. 222

чітких правил взаємодія перестане залежати від особистих домовленостей і не загрожуватиме ні успіху розслідування, ні правам особи.

Список використаних джерел

1. Кримінальний процесуальний кодекс України : Закон України від 13.04.2012 № 4651-VI. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17 (дата звернення: 14.10.2026).
2. Про запобігання та протидію легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, фінансуванню тероризму та фінансуванню розповсюдження зброї масового знищення : Закон України від 06.12.2019 № 361-IX. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/361-20 (дата звернення: 14.10.2026).
3. Про банки і банківську діяльність : Закон України від 07.12.2000 № 2121-III. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2121-14 (дата звернення: 14.10.2026).
4. Кримінальний кодекс України : Закон України від 05.04.2001 № 2341-III. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2341-14 (дата звернення: 14.10.2026).
5. Конвенція про захист прав людини і основоположних свобод : Конвенція Ради Європи від 04.11.1950 (ратифікована Законом України від 17.07.1997 № 475/97-ВР). URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_004 (дата звернення: 14.10.2026).
6. The FATF Recommendations : International Standards on Combating Money Laundering and the Financing of Terrorism & Proliferation. Paris : FATF, 2012. URL: https://www.fatf-gafi.org/en/publications/Fatfrecommendations/Fatf-recommendations.html (date of access: 14.10.2026).
7. Іверук Н. О. Моніторинг банківських рахунків як негласна слідча (розшукова) дія: проблеми законодавчої регламентації і практичної реалізації та шляхи їх вирішення. Вісник кримінального судочинства. 2018. № 1. С. 155–161. URL: https://vkslaw.knu.ua/images/verstka/1_2018_Iveruk.pdf (дата звернення: 14.10.2026).

АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВІ ПРОГАЛИНИ ПРИ ПЕРЕВІРЦІ ОСІБ У РЕЄСТРАХ: АСПЕКТ НАЦІОНАЛЬНОЇ БЕЗПЕКИ

Макарчук Віталій Володимирович
доктор юридичних наук, доцент
Кафедра конституційного права та теоретико-правових дисциплін
Білоцерківський національний аграрний університет, Україна

Сучасний етап розвитку української державності характеризується безпрецедентним рівнем цифровізації адміністративних процедур, що особливо яскраво проявляється у діяльності правоохоронних органів як суб’єктів формування та реалізації державної політики у сфері національної безпеки і

оборони. Перевірка фізичної особи у державних реєстрах стала невід'ємним елементом правоохоронної діяльності, адже саме через неї забезпечується встановлення особи, її майнового стану, наявності судимостей, адміністративних стягнень та інших юридично значущих обставин. Ця проблема потребує глибокого адміністративно-правового аналізу, адже йдеться не лише про технічні обмеження реєстрів, а й про фундаментальні засади співвідношення публічного інтересу та прав людини.

Відповідно до Закону України «Про національну безпеку України», основними принципами державної політики у сфері національної безпеки і оборони є дотримання норм міжнародного права, участь в інтересах України у міжнародних зусиллях з підтримання миру і безпеки, а також розвиток сектору безпеки і оборони як основного інструменту реалізації державної політики у цій сфері [1]. Водночас, як наголошується в адміністративно-правовій доктрині, правоохоронні органи наділені повноваженнями щодо збору відкритої та конфіденційної інформації з різних джерел, однак навіть маючи доступ до державних реєстрів, вони стикаються з об'єктивними обмеженнями, зумовленими як законодавчими вимогами щодо захисту персональних даних, так і відсутністю окремих відомостей у реєстрах [2, с. 150].

Адміністративно-правовий аспект цієї проблеми розкривається через аналіз повноважень правоохоронних органів, адміністративних процедур та гарантій їхньої діяльності. Як зазначає Т. Коломоєць, адміністративно-правовий статус органу влади – це сукупність суб'єктивних прав і обов'язків, закріплених нормами адміністративного права, а обов'язковою ознакою набуття суб'єктом такого статусу є наявність у нього конкретних суб'єктивних прав і обов'язків, що реалізуються у рамках адміністративних правовідносин [3, с. 91]. Водночас, як зауважує В. Гаращук, контроль і нагляд у державному управлінні передбачають право контролюючого органу втручатися в оперативну діяльність підконтрольного об'єкта, однак обсяг такого втручання має бути чітко визначений законодавством [4, с. 55].

Зокрема, Закон України «Про захист персональних даних» (ч. 2 ст. 14) та Цивільний кодекс України (абз. 2 ч. 1 ст. 302) встановлюють, що збирання, зберігання, використання і поширення інформації про особисте життя фізичної особи без її згоди не допускаються, крім випадків, визначених законом, і лише в інтересах національної безпеки, економічного добробуту та прав людини [5; 6]. Це створює правовий бар'єр для отримання повної інформації про особу навіть у рамках правоохоронної діяльності. Наприклад, відомості про психічний стан особи, її зв'язки з іноземними громадянами, фінансові операції за кордоном, участь у діяльності релігійних або громадських організацій, які можуть становити загрозу національній безпеці, часто залишаються поза увагою правоохоронних органів, оскільки не внесені до жодного з доступних реєстрів.

До того, навіть ті відомості, які містяться в реєстрах, можуть бути неповними або застарілими. Як зазначається у науковій літературі, правоохоронні органи забезпечують проведення аудиту інформаційної безпеки, у тому числі на підпорядкованих об'єктах та об'єктах, що належать до сфери їх

управління [7]. Однак це не вирішує проблеми міжвідомчої розрізненості даних, коли інформація про особу, зібрана одним органом, залишається недоступною для іншого. Наприклад, дані про адміністративні правопорушення, вчинені особою, можуть зберігатися в одному реєстрі, а інформація про її судимість в іншій країні – в іншому, і правоохоронний орган, який перевіряє особу, не завжди має можливість отримати повну картину.

Особливої актуальності ця проблема набуває у контексті забезпечення національної безпеки, адже, як зазначається у Стратегії інформаційної безпеки, у сфері інформаційної безпеки повноваження правоохоронних органів здебільшого орієнтовані на протидію кібератакам, поширенню дезінформації, посилення кіберстійкості критичної інфраструктури та інформаційної обізнаності громадян про цифрову гігієну [8]. Однак ці повноваження не завжди дозволяють своєчасно виявити особу, яка становить загрозу, якщо її дії не мають явного кібернетичного або інформаційного характеру. Наприклад, особа може займатися розвідувальною діяльністю на користь іноземної держави, використовуючи легальні канали комунікації, і при цьому не бути внесеною до жодного з реєстрів, які перевіряються правоохоронними органами.

Крім того, як зазначається у дисертаційних дослідженнях з адміністративного права, правоохоронні органи можуть бути як суб'єктами, так і учасниками нормотворчої діяльності у сфері національної безпеки і оборони [9, с. 133]. Це означає, що вони здатні впливати на формування законодавства щодо розширення доступу до реєстрів, однак наразі така можливість використовується недостатньо. Зокрема, на законодавчому рівні не визначено перелік правоохоронних органів як суб'єктів формування та реалізації державної політики у сфері національної безпеки і оборони, а віднесення до такої групи конкретних суб'єктів ускладнюється відсутністю законодавчо визначеного поняття самих правоохоронних органів [10, с. 47]. Це призводить до того, що окремі органи, які мають право на отримання інформації з реєстрів, не завжди можуть скористатися цим правом повною мірою.

У контексті національної безпеки це створює серйозні ризики. Як зазначається у Стратегії національної безпеки України, основними завданнями правоохоронних органів у сфері національної безпеки і оборони є забезпечення аналітичного та прогнозного супроводження діяльності Ради національної безпеки і оборони України, вивчення, аналіз, комплексна оцінка і прогнозування результативності діяльності правоохоронних органів у всіх секторах безпеки [11]. Однак без повної інформації про особу ці завдання не можуть бути виконані на належному рівні. Наприклад, якщо особа, яка становить загрозу національній безпеці, не внесена до реєстрів, правоохоронні органи не можуть включити її до відповідних аналітичних матеріалів, що ускладнює прогнозування загроз.

Для вирішення цієї проблеми, на нашу думку, необхідно вжити низку адміністративно-правових заходів. По-перше, слід удосконалити законодавство щодо доступу правоохоронних органів до реєстрів, зокрема шляхом розширення переліку відомостей, які можуть бути отримані в інтересах національної безпеки. По-друге, необхідно створити єдину міжвідомчу інформаційно-аналітичну

систему, яка б дозволяла правоохоронним органам обмінюватися інформацією про осіб, які становлять загрозу національній безпеці, без порушення вимог законодавства про захист персональних даних. По-третє, слід розробити механізм превентивного виявлення осіб, які своїми діями створюють загрозу національній безпеці, але не вчинили кримінальних правопорушень, шляхом моніторингу відкритих джерел інформації та аналізу їхньої поведінки.

Отже, навіть після перевірки фізичної особи у реєстрах залишається низка інформаційних прогалин, які мають адміністративно-правову природу та суттєве значення для національної безпеки. Ці прогалини зумовлені як законодавчими обмеженнями щодо захисту персональних даних, так і відсутністю окремих відомостей у реєстрах, а також міжвідомчою розрізненістю інформації. Для їх подолання необхідно удосконалити законодавство щодо доступу правоохоронних органів до реєстрів, створити єдину міжвідомчу інформаційно-аналітичну систему, розробити механізм превентивного виявлення осіб, які становлять загрозу національній безпеці, та запровадити посаду офіцера із захисту громадянських прав і свобод. Реалізація цих заходів сприятиме підвищенню ефективності правоохоронної діяльності у сфері національної безпеки і оборони та забезпеченню належного балансу між публічним інтересом та правами людини.

Список використаних джерел

1. Про національну безпеку України : Закон України від 21.06.2018 № 2469-VIII. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2469-19#Text (дата звернення: 29.09.2026).
2. Безпалова О., Осичук І. Сутність адміністративних процедур в діяльності Служби безпеки України як суб’єкта забезпечення критичної інфраструктури. Вісник пенітенціарної асоціації України. 2021. № 2(16). С. 143–156.
3. Коломоєць Т. О. Адміністративне право України: Академічний курс : підручник. Київ: Юрінком Інтер, 2011. 576 с.
4. Гаращук В. М. Контроль та нагляд у державному управлінні. Харків: Фоліо, 2002. 55 с.
5. Про захист персональних даних : Закон України від 01.06.2010 № 2297-VI. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2297-17#Text (дата звернення: 29.09.2026).
6. Цивільний кодекс України : Кодекс України від 16.01.2003 № 435-IV. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/435-15#Text (дата звернення: 29.09.2026).
7. Про основні засади забезпечення кібербезпеки України : Закон України від 05.10.2017 № 2163-VIII. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2163-19/conv#Text (дата звернення: 29.09.2026).
8. Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 15 жовтня 2021 року «Про Стратегію інформаційної безпеки» : Указ Президента України від 29.12.2021 № 685/2021. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/685/2021#Text (дата звернення: 29.09.2026).

9. Безпалова О. І. Роль відомчої нормотворчості в адміністративно-правовому забезпеченні реалізації правоохоронної функції держави. Національний вісник Міжнародного гуманітарного університету. Серія «Юриспруденція». 2013. № 6-1. С. 133–137.
10. Бородін Д. І. Правоохоронні органи України: поняття та функції. Юридичний вісник. Повітряне і космічне право. 2015. № 2. С. 47–51.
11. Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 14 вересня 2020 року «Про Стратегію національної безпеки України» : Указ Президента України від 14.09.2020 № 392/2020. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/392/2020#Text (дата звернення: 29.09.2026).

СПОСОБИ ПІДГОТОВКИ, ВЧИНЕННЯ ТА ПРИХОВУВАННЯ РЕЙДЕРСТВА

Колісник Сергій
старший викладач
Кафедра кримінального права і кримінології
Національна академія внутрішніх справ, Україна
кандидат юридичних наук

В умовах воєнного стану рейдерські ризики істотно посилюються. Переміщення власників, керівників і працівників підприємств, втрата або обмежений доступ до документів, ускладнення доступу до реєстрів, архівів і серверів, а також зростання ролі електронних документів та електронних підписів створюють додаткові можливості для приховування незаконного переходу контролю над активами. За таких умов особливо небезпечними є спроби надати протиправним діям зовнішньої юридичної легітимності через реєстраційні, нотаріальні, корпоративні або судові процедури [1].

Криміналістична характеристика рейдерства охоплює систему відомостей про типові способи підготовки, вчинення й приховування протиправного заволодіння майном, корпоративними правами або контролем над підприємством. Її значення полягає в тому, що вона дає змогу визначити типові сліди, коло можливих учасників, джерела доказової інформації та першочергові напрями розслідування [1].

Способи підготовки до вчинення правопорушення, як правило, включають збір інформації про підприємство, його структуру управління, активи, фінансовий стан, наявність корпоративних конфліктів, а також встановлення контактів із потенційно зацікавленими або вразливими особами. Важливе значення має підготовка документальної бази, що може включати підроблені або формально правомірні документи, які використовуються для легалізації подальших дій.

Способи вчинення протиправного заволодіння підприємствами є різноманітними та залежать від конкретної ситуації. Серед них виділяють